

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת לך לך

יא' חשוון תשפ"ג 1153

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	4:12	4:18	4:26	4:32
מוצאי שבת	5:24	5:25	5:24	5:26
רבנו תם	6:03	6:01	6:00	6:04

הילולא דצדיקיא

יא. רחל אמנו

יא. רבי יהודה לייב חסמן מח"ס 'אור יהל'

יא. רבי יוסף אלקובי

יא. רבי נתן צבי פינקל, ראש ישיבת מיר

יב. רבי נחום משאדיק

יב. רבי יהודה צדקה ראש ישיבת פורת יוסף

יג. רבי שלמה קורח, אב"ד בני ברק

יג. רבי ישעיה חנון ראש ישיבת קרית ספר

יד. רבי אברהם אלימלך האדמו"ר מקרלין סטולין

יד. רבי יונה אליהו

טו. רבי לייב בעל הייסורים

טו. רבי יהודה ליאון פטילון

טז. כ"ק מרן רבי חיים פינטו הקטן זע"א

טז. רבי אלעזר מנחם שך ראש ישיבת פוניבז'

יז. רבי משולם זוסיא טוורסקי האדמו"ר מצ'רנוביל

יז. רבי אלתר בידרמן, האדמו"ר מלעלוב

והקב"ה שצופה ורואה העבר ההווה והעתיד, הוא בעצמו החליט שהעולם כולו נברא רק בזכותו של אברהם אבינו, שנאמר (בראשית ב, ד) בהבראם, ועיין מה שדרשו חז"ל (בראשית רבה פר' יב, ט) בהבראם אותיות אברהם, כי בזכות אברהם נבראו שמים וארץ.

ולכן הקב"ה החשיב את קיומם של כל הדורות הללו כאילו אברהם אבינו היה חי בתוכם, והוא מפרסם את שמו יתברך בעולם. אם כן אמור מעתה, למרות שבכל הדורות הקודמים אברהם אבינו בכלל לא היה חי עדיין בעולם, ולא הגיע לעולם, אפילו הכי נחשב הדבר כאילו כל הדורות נתקיימו בזכותו, וכאילו הוא חי בהם.

ולפי זה אתי שפיר, מאחר ונח הצדיק לא עמל כלל לפרסם את שמו של הקב"ה בעולם, ואפילו בדור שלו לבדו לא עשה מאומה כדי לפרסם את שמו של ה', והא ראייה כי דור המבול בזמנו לא שבו בתשובה, במשך תשע מאות וחמישים שנות חייו לא מצינו בכל התורה כולה כי הוא עשה נפשות למען השי"ת והצילם מרדת שחת. ואף גם לא מצינו בדברי חז"ל בשום מקור שהוא כי היה אדם אחד ששב בתשובה בזכותו של נח, או בשל עבודתו בקודש, אלא להיפך היה הדבר, שכן דווקא משום שהוא לא פעל מאומה משום הכי נקרא המבול בשם 'מי נח' (ישעיה נד, ט), ודרשו חז"ל על כך כי הוא גרם למבול שירד על כל העולם, משום שהוא הציל רק את חייו שלו ושל אשתו ושל שלושת בניו ושלושת נשי בניו, ובכלל לא הציל את כל העולם כולו, ולא ביקש רחמים על בני דורו.

ולא רק בעת המבול עצמו, אלא גם לאחר המבול, במקום להתעסק בבנין הרוחני של העולם, במקום לטעת 'כרם ביבנה' מקום תורה כדי לחזק אנשים ולהביאם לחסות בצל הקב"ה, הוא נטע כרם של ענבים, והשתכר בתוך אהלה. ורק לאחר מכן הגיע נכדו, אברהם אבינו ע"ה שנקרא 'אברהם העברי', על שם שעמד מעבר אחד של הנהר וכל העולם מן העבר השני, והוא החזיר אנשים בתשובה, ולכן הוא זכה ונטל את שכר כל הדורות, כי נחשב לו הדבר כאילו הוא חי באותם דורות, וכל הדורות נתקיימו בזכותו.

וסימוכין לדבר מצינו בדברי חז"ל (בראשית רבה פר' יב, ט) על הפסוק (בראשית ב, ד) 'אלה תולדות השמים והארץ בהבראם', בהבראם אותיות 'אברהם', כי בזכות אברהם אבינו נבראו שמים וארץ, והוא כפי שביארנו, כי בזכות אברהם אבינו ע"ה נתקיימו כל הדורות הללו, ולכן אברהם אבינו ע"ה נטל שכר כולם.

משפיר לדוד

אברהם אבינו ע"ה נטל שכר כל הדורות

אמרו חז"ל (אבות ה, ב) עשרה דורות מנח עד אברהם, להודיע כמה ארך אפים לפניו, שכל הדורות היו מכעיסין ובאין עד שבא אברהם וקבל עליו שכר כולם.

וצריך ביאור, מדוע רק על אברהם אבינו אמרו חז"ל כי הוא צדיק גדול וכי הוא נוטל את שכר כל הדורות שהיו לפניו, והרי גם נח היה צדיק גדול, כמו שהתורה מעידה עליו בפירוש וכותבת (בראשית ו, ט) "אלה תולדות נח, נח איש צדיק תמים היה בדורותיו" וגו', ואף

גם ה' בעצמו אמר לו (שם ז, א) "כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה" וגו', ואם כן מדוע שנח הצדיק לא יקבל את שכר כולם. ואם לא לקבל את שכר כל הדורות, לפחות שיקבל את השכר של כל הדור שלו, כמו שה' אמר לו 'צדיק לפני בדור הזה', ואם כן שיקבל את השכר של אלו שחיו בדורו.

ונראה בביאור הענין. אמנם אברהם אבינו ע"ה לא חי כמו נח, וכמו הדורות שקדמו לו בדור המבול ובדור הפלגה, אבל לשבחו של אברהם אבינו י"א, כי הוא לא ניצל שום יום מחייו להנאתו העצמית, אלא בכל ימי חייו הוא רק עמל לפרסם את שמו של הקב"ה בעולם, וכמאמר הכתוב (שם כא, לג) "ויקרא שם בשם ה' א-ל עולם", בעמלו להאכיל אנשים משלו, וכאשר היו חפצים להודות לו, היה מיד אומר להם ברכו למי שאכלתם משלו (סוטה י, א) שכן כל חפצו היה רק לפרסם את שם ה' בעולם.

ואף גם זאת, אברהם אבינו גייר את האנשים (בראשית רבה פר' לט, יד) והכניסם בצל כנפי השכינה, ואף בנה מזבח לשם ה' (בראשית יב, ח), וקרא בפני כל העולם כי אין עוד מלבדו. ואף שהקב"ה אמר לו "לך לך" להנאתך ולטובתך (שם יב, א, וברש"י), הרי שאברהם אבינו ע"ה לא עשה מאומה בחייו להנאתו ולטובתו, אלא עשה תמיד רק את רצון ה', וכדברי הכתוב (שם, ד) "וילך אברם כאשר דבר אליו ה'", הוא הלך רק כדי למלא את רצון וציווייו של השי"ת, לא להנאתו ולא לטובתו.

ולא זו אף זו, אברהם אבינו ע"ה חיפש תמיד לגור רק במקומות מלאים באנשים, דווקא כדי לפרסם את שמו יתברך בכל העולם, עד שגם במסירות נפש שיבר את הצלמים של תרח אביו ונלחם בנמרוד שהמריד את כל העולם נגד ה', עד שהושלך לכבשן האש, אבל עם כל זה לא התיירא ולא פחד כלל.

ואם כן, בשל כל עמלו הרב לתורה ויהדות, בדין הוא שאברהם אבינו ע"ה יקבל את השכר של כל הדורות כולם אשר קדמו לו, שכן בזכותו הגדולה נתקיימו כל הדורות הללו, כי כל הדורות הללו כאילו המתינו לבואו ונשארו קיימים למרות שחיו בהם גם אנשים רשעים.

דברי חכמים פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מה הייתה אומנות השכנוע של אברהם ושרה?

אם נתבונן בעומק עשיית הנפשות של אברהם אבינו ע"ה, נגלה כי מידת החסד של אברהם איננה אוסף רגשי חמלה או הנאה להשפיע לזולת, היא גילוי של משהו הרבה יותר גבוה ונשגב. אברהם הוא האוהב הגדול ביותר בעולם, הקב"ה קורא לו אברהם אוהבי, ומתוך אהבת ה' היוקדת הזאת באה גם האהבה הגדולה לבריותיו שהיא זאת המניעה את מידת החסד שלו.

הרמב"ם מלמדנו כי מהותה של אהבת ה' היא ההשתוקקות והצימאון לדעת אותו. נמצא כי ההשתוקקות של אברהם כלפי ידיעת ה' לא באה על סיפוקה ונעצרה בידיעה האישית שלו את אלו, אלא עוד כללה ההשתוקקות הזאת רצון ותקווה שכל בריותיו יכירוהו ויידעוהו. אהבת ה' היא השתוקקות לחיבור שלם בין העולם לבוראו.

השפעתו של אברהם עשתה נפשות משום שהיא נבעה מעומק אהבת ה' שלו. זהו כוחה של אהבה הפורצת חוצה מהמקום האמיתי ביותר, נוגעת בלבבות ומביאה אותם לראות את הטוב, להאמין בו, ולצרף אליו את עצם מציאותם.

הבה נחשוב לרגע מה עושים עם ילד שלא מוכן לשמוע, איך פונים לתלמיד שחסום מלקבל, איזו היא דרך לגעת בלבבות? זאת שאלה שאמורה להעסיק לא רק אנשי חינוך. הרי אין יהודי שלא מוצא את עצמו במקום של משפיע, מנסה להעביר מסר, להאיר מבט, ללמד דרך חיים, כי תפקידנו בעולם איננו רק מול ילדינו או תלמידנו - כל אינטראקציה חברתית טומנת בחובה את האחריות להביא את דבר ה' בהתנהגותנו ובדיבורינו. אז איך עושים את זה הכי טוב שאפשר?

"ואת הנפש אשר עשו בחרן". יחידים מול עולם של עובדי אלילים הצליחו אברהם ושרה לגעת בליבם של רבים ולגלות להם את האמת. באיזו שפה הם דיברו, מה הייתה אומנות או טוריקת השכנוע שלהם?

המבט הפשוט רואה את עשיית הנפשות הזאת כנובעת ממידת הדין המחייבת את האדם להילחם ברע, וכחלק מדרכי המאבק עליו להפיץ את האמת ולחבר אליה כמה שיותר אנשים. אבל, הרב אליהו דסלר זצ"ל כותב כי פעולת 'הנפש אשר עשו בחרן' הייתה דווקא מכוח מידת החסד של אברהם. משמעות דבריו היא כי הרצון להטיב לזולת ולהעניק לו את המתנה הגדולה ביותר שיש - משמעות החיים - היא זאת שהניעה את פעולותיהם של אברהם ושרה.

הוא אומר שההשפעה רוחנית שחוטמה ניכר היא זאת שבאה ממקום של הטבה לזולת. לאו דווקא מרצון לשנות, לתקן, לעשות אותו טוב יותר, אלא מרצון שיהיה לו טוב יותר.

כשהמושפע מרגיש כי לא עומדים מולו - אלא לציודו, שלא רוצים לקחת ממנו - אלא להעניק לו, שלא מתעסקים בלשול את מה שיש לו - אלא בלתת לו משהו אחר, רק אז אינו מרגיש מותקף אלא נאהב, והוא נפתח לשמוע ולהרגיש, מוכן לנסות ולחוות, ואפילו לאמץ את מה שהוא מרגיש ומבין שעושה לו טוב יותר.

ארחות ישרים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

כבוד רבו שלמדו תורה

חייב אדם בכבוד רבו, ויש בחיוב זה יותר מכבוד אביו ואמו שאביו מביאו לחיי עולם הזה ורבו לחיי העולם הבא.

בכלל חיוב זה לקום מפניו ולדבר אליו ובפניו בדרך כבוד, לא לשבת במקומו ולא לסתור או להכריע את דבריו.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משיב הרוח

אדוני אבי עטרת ראשי רבי משה אהרון פינטו זיע"א, כל חייו הסתפק במועט ונתקיים בו הכתוב (תהילים לד, יא) "ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב". גם כשלא היה לו מאומה, תמיד הרגיש שאין הוא חסר כל טוב, כי לבו לא נמשך אחר שום הנאה מהנאות העולם. בגדיו היו צנועים ופשוטים ומאכלו היה דל וטפל.

אמא ע"ה, סיפרה לי שהיו זמנים שהיתה לאבא רק חולצה אחת ויחידה, וכשזו היתה מתלכלכת והיה מן הצורך לכבסה כיון שלא היתה לו חולצה להחלפה, תיכף לאחר הכביסה היה אבא לובש אותה שוב על גופו כשהיא רטובה... ולמרות הדוחק והעניות מעולם לא התלונן על מצבו, אלא אדרבה, היה שש ושמוח על שזיכהו הבורא לעמוד בתורה מתוך הסתפקות במועט.

מעולם לא עלה על שולחנו משקה ממותק כל שהוא, לא קולה, לא טמפו, ולא כל דבר אחר - כך אני זוכר עוד מימי ילדותי. ורק לכבוד יום השבת כיון שיש מצוה לענג את השבת, היה אבא קונה בקבוק 'פפסי' קטן ומחלק ממנו מעט לכל אחד מבני הבית.

וככל שהמעייט בתאוות העולם כך מנגד עלה ונתעלה במעלות התורה והיראה, כי הא בהא תליא, "משיב הרוח" תלוי ב"מוריד הגשם" - ככל שמוריד האדם את הגשמיים מקרבו כך מנגד משיב ועולה הוא ברוחניות. לכן הזניח אבא את גשמיותו ומנגד טיפח ורומם את רוחניותו ושמר על תורתו מכל משמר לבל ייפול בו שום דופי חלילה.

הוא אשר אמרנו, על אוצרו הרוחני שמר אבא ע"ה מכל משמר, אך את ענייניו הגשמיים השליך מנגד והפקירם. ולא הסתפק מהם אלא כדיקיום הגוף ותו לא. כי ידע שההינזרות מן התאוות וההסתפקות במועט, הוא תנאי הכרחי לקבלת התורה.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "למה תאמר יעקב". (ישעיה מ. מא)

הקשר לשבת: בהפטרה מדובר על אברהם אבינו ע"ה במלחמתו עם ארבעת המלכים, ככתוב: "מי העיר ממזרח צדק וקראוהו לרגלו יתן לפניו גויים" וגו', ומלחמה זו מתוארת היא בפרשתנו.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כח ההשפעה על הזולת

כאשר היתה מריבה בין רועי מקנה אברהם ובין רועי מקנה לוט, שכן הרועים של אברהם יצאו אל המרעה כאשר הבהמות שלהם היו זמומות בפיהן, כדי שלא תאכלנה מן הגזל, ואילו הרועים של לוט יצאו אל המרעה כאשר הבהמות שלהם פתוחות בפיהן, והן לא נזהרו בכך, והבהמות אכלו מהגזל, משדות של אחרים (בראשית רבה פר' מא, ה), וכי אז נהייתה מריבה בין רועי מקנה אברהם ובין רועי מקנה לוט, באמור הרועים של אברהם לרועי לוט מדוע הבהמות שלכם אוכלות מן הגזל. נאמר בכתוב "ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני ובינך" וגו', "הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה".

כידוע מידתו של אברהם אבינו היתה מידת החסד, ושיטתו של אברהם אבינו ע"ה היתה לעשות חסד עם הזולת ולתת משלו לזולת ולא לקחת מן הזולת. ולא עוד, אלא שאת כל מה שהוא קיבל מהקב"ה בתור חסד, הוא לא הותיר עבור עצמו בלבד, אלא היה נותן ומעביר לאחרים, כיון שמידתו היתה בבחינת 'נתון נתן' לתת לאחרים, וכדברי חז"ל (ספרי דברים ק"ז) אפילו מאה פעמים.

וכל זאת משום שאברהם אבינו ע"ה הרגיש בכל חייו בעולם הזה שהוא נמצא כאן רק במעבר, ולכן כל כמה שאפשר לעשות חסד ואמת, להפיץ תורה בעולם ולפרסם את שמו של הקב"ה ברבים על ידי מידת החסד והכנסת אורחים, כך צריכים לעשות. וכזאת היתה עבודתו של אברהם אבינו ע"ה בכל עת ובכל שעה.

והנה, בעוד שאברהם אבינו ע"ה עמל על מידת החסד והשפעה לאחרים, מגיע לוט בן אחיו, אשר היה נראה כאילו הוא היורש של אברהם אבינו, שהרי אמר כי לאברהם אין זרע ולכן הוא היורש שלו. ולא עוד אלא שהיה דומה לאברהם דודו בקלסתר פנים, וחפץ לשנות ח"ו את שיטת מידת החסד ואת האמת שהיתה באברהם אבינו, כאשר דרך שיטה זו פרסם את שמו של הקב"ה, ואילו הוא, לוט, בא לקלקל את הדבר, בכך שהיה גוזל מאחרים, כשהרועים שלו רעו בשדות אחרים. וכך ביד רמה ניצל את מעמדו הרם לא לעשות חסד עם אחרים, אלא להיפך, לגזול מאחרים.

ואם כן, על ידי חטאו זה של לוט, שהיה דומה לאברהם אבינו בקלסתר פנים, בוודאי הפסיקו אנשים להתקרב לאברהם אבינו, שהרי כאשר לוט התנהג במידות רעות, ממילא יצא שם רע וחילול ה' גם על אברהם אבינו שהיה דומה לו, באומרם באם כך מתנהג בן אחיו, אזי כפי הנראה יש גם לדוד אברהם אבינו חלק במעשים אלו.

ובוודאי הוא, כי אברהם אבינו ע"ה שמידתו היתה מידת החסד, בוודאי המשיך להפציר ולהתחנן לפני בן אחיו לוט כי יתקן את מעשיו ואת דרכו. אבל כאשר ראה כי המצב של חילול ה' נמשך ואינו נתקן, מיד אמר לו ללוט בלשון רכה "הפרד נא מעלי", תעזוב אותי ותתרחק ממני, כדי שלא להישאר קרובים אחד ליד השני, וכי אז יבחינו כל העולם כי אין ידי עמך, ואני ממשך במידת החסד, וימשיכו להתקרב אלי.

א. אין לעשות מלאכה קודם שיגיע זמן צאת השבת המופיע בלוחות השנה.

ב. יש נוהגים שלא לעשות מלאכה עד צאת השבת לשיטת רבנו תם (שבחורף הוא כחצי שעה אחר צאת השבת הרגיל, ובקיץ כארבעים דקות). והזהיר בזה, ישא ברכה מאת ה'.

ג. המוציא שבת כפי זמן רבנו תם, רשאי לומר לחברו שאינו מחמיר כן, שיעשה לו מלאכה לאחר צאת שבת הרגיל.

ד. מלאכות דרבנן - יש להקל לעשותם במקום צורך, קודם צאת השבת של רבנו תם, ככיוי חשמול, טלטול מוקצה, הצטרפות לנסיעה ברכב (כאשר הנהג אינו מוציא שבת כזמן רבנו תם. ולא יפתח הנוסע בעצמו את הדלת, כיון שנדלקת מנורה וזהו איסור תורה).

ה. בתפילת ערבית של מוצאי שבת, מאריך השליח ציבור באמירת "ברכו את ה' המבורך", וכן הציבור יאריכו בעניית "ברוך ה' המבורך לעולם ועד". ויש בזה סגולה להצלחה, ושלא יזק כל השבוע.

הטעם שיש להאריך, מפני שבמוצאי שבת הנשמות חוזרות לגיהנם, וכל זמן שהוא מאריך אינו חוזרות. גם מלווה בזה את המלך, ומראה שקשה עליו הפרידה.

ו. באמצע ברכת 'אתה חונן' שבערבית, מוסיפים את נוסח ההבדלה בתפילה - 'אתה חוננתנו'. ואם שכח לאומרו, אינו חוזר, מפני שמבדיל אחר כך על הכוס.

ז. מי שכח לומר 'אתה חוננתנו', וגם טעה ואכל קודם ההבדלה חוזר להתפלל עמידה של ערבית וטוב שיתנה שאם אינו חייב לחזור ולהתפלל, תהיה תפילתו נדבה. ואף אם הבדיל על הכוס קודם שחזר להתפלל, עדיין צריך לחזור ולהתפלל.

ח. שכח לומר 'אתה חוננתנו', וגם טעה ועשה מלאכה קודם ההבדלה, חוזר להתפלל בתנאי נדבה.

ט. בסיום חצי הקדיש שאחר העמידה, אומרים "יהי נועם" ומזמור "יושב בסתר עליון" שבו בירך משה רבנו את ישראל כשסיימו את מלאכת המשכן.

לעולם יהיה אדם זהיר באמירת מזמור "יושב בסתר עליון" (הנקרא "שיר של פגעים", על שם שנאמר בו "פול מצדך אלף ורובה מימינך"). ומובא בזוהר הקדוש: בשעה שיוצאת השבת, כמה מזיקים משוטטים בעולם, ויוצאים בבהלה וחושבים להשתלט על עם ישראל הקדוש, ולכך תקנו לומר "שיר של פגעים" שלא ישלטו עליהם. וכיון שרואים את העם הקדוש מתפלל, ומבדיל בתפילה ועל הכוס, ואומר שיר זה, פורחים משם והולכים למדברות.

הידודי הפרשה

חידודים לפרשת לך

- מהו 'שיר של פגעים' ומדוע נקרא כך?
- מי היה דומה לאברהם אבינו ע"ה בקלסתר הפנים שלו?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משיירי כנסת הגדולה

להגל יומא דהילולא קדישא של כ"ק מרן
רבינו חיים פינטו (הקטן) זיע"א, שמענו מכ"ק
אדמו"ר רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א בגודל
נפלאותיו וישועותיו של כ"ק זקנו ע"ה

הסבא שלי, מור זקני הקדוש רבנו חיים פינטו
הקטן זיע"א, היה ידוע כמחולל ניסים ונפלאות.

בהיותי בקנדה נגשה אלי אשה זקנה באה בימים,
וכה ספרה:

אמא שלי כשהגיע זמנה ללדת נתקשתה מאוד
בלידה, וביום השלישי לקושי הלידה מרוב
יסוריה נכנסה לסכנת חיים עד כדי כך שהחברא
קדישא המתינו לרגע פטירתה רח"ל. אבי שלא
יכל לראות בצערה יצא מן הבית אל עבר הרחוב
והמתין לבאות. לפתע פגש בו מור זקני הקדוש
זיע"א ושאלו "מדוע פניך רעים היום?" כיון
שסיפר לו אבי על הצרה הגדולה שאמא נמצאת
בה כבר שלושה ימים גער בו הצדיק ואמר לו
"מדוע המתנת עד עת, למה לא באת אלי קודם?"
והוסיף "קח את המקל שלי הנח אותו על בטנה של
האשה, קח את קופסת הטבק שלי ותן לה להריח
מעט ממנו ובעז"ה תראה ישועות, אשתך תלד בן
זכר ואני אהיה הסנדק ותקרא שמו חיים..."

רץ אבא לבית עשה ככל אשר ציווה עליו הצדיק,
והנה לתדהמת הכל לאחר זמן מה ילדה אמא
בן זכר לחיים טובים ולשלום, ונקרא שמו של
התינוק "חיים".

גדל חיים והגיע לגיל שנתיים, ממשיכה האשה
לספר לי, אולם למגינת לב ההורים הוא לא מדבר
וגם לא שומע לקהוהו לרופאים ולאחר בדיקות
מרובות הודיעו להורים בצער שאין בידם להושיע.

אבא שלי שידע שהישועה נמצאת אצל הצדיק
זיע"א, היות ואז כבר נפטר הצדיק לבית עולמו, לקח
אבא את כל המשפחה יחד עם הילד חיים וכולנו
עלינו לציונו של הצדיק, עמד אבא אל מול הקבר
והחל לבכות ולומר, כבוד הצדיק, רבינו חיים פינטו!
הבן שלי נקרא על שמך "חיים" ואתה היית הסנדק
שלו ובזכותך בא לעולם הזה, והנה לצערנו הרב
התברר שאין הוא שומע וגם לא מדבר, האם אל
הנער הזה התפללת? מה שווה לי כל עמלי אם בני
יישאר בעל מום? ואז פרץ אבא בבכי וביקש שזכות
הצדיק יעמוד לבנו וישלח לו הקב"ה רפואה שלמה.

והנה הלא יאומן קרה, ולפתע "חיים" הקטן פתח
את פיו הסתכל על אבא ושאל "אבא, למה אתה
בוכה?" ומאז לתדהמת ההורים ולפליאת הכל
החל חיים לדבר ולשמוע וגדל ונעשה לאיש והקים
משפחה לתפארת הבריות. בן שמונים ושתיים
שנה נפטר לבית עולמו בשיבה טובה.

זהו סיפור אחד מיני אלף על הפלאות שעשה מור
זקני הקדוש זיע"א, כי היה בבחינת "צדיק גוזר
והקב"ה מקיים", וכגודל כוחו לחולל מופתים
כך גם גדול היה כוחו במכמני התורה וסתריה.
ועם כל זה כשהיו שואלים אותו שאלות בהלכה
למעשה - היה מפנה את השואלים אל דיני
העיר, וכששאלוהו הדיינים "מדוע רבנו שולח
אלינו?" היה עונה ברוב ענוה "כל אחד צריך להכיר
את מקומו. הדיינים הם אלו האמורים להכריע
תשובות בהלכה ולא אני. כי אני מעמדי ומקומי
מתוקף זכות אבותי זיע"א כך לברך אנשים
הזקוקים לתפילות"

פוקח עוורים

בואו וראו עד היכן הגיעה אמונתם של פשוטי
העם במרוקו, בצדיקים שחיו עמם. בשכונתו
של מור זקני הקדוש רבי חיים פינטו זיע"א, דר
יהודי עיוור מלידה בשם חיים הלוי ע"ה. כשהיה
הלה מבקש לעלות לתורה בדרך כלל מי מהקהל
היה אוהז בידו ומלווהו עד לתיבה, אולם, משלא
היה מי שילוהו היה זוחל על ידיו ורגליו וכך הגיע
לתיבה.

פעם אחת בהיותו זוחל על ידיו, מור זקני הקדוש
מבלי משים לב דרך לו על היד, ומשהרגיש בדבר
נזעק אליו וביקש ממנו מחילה, אמר לו העיוור
"אם זה אתה רבי חיים איני מוחל לך..."

נבהל מור זקני ואמר לו "מה, לא תסלח לי?!"
והעיוור בשלו "לא, לא אמחל לך, ראה מה עשית
לי..." והוסיף "איני מוחל לך אלא א"כ תתפלל
עלי ויפקחו עיני..."

מורי ורבותי, איני יודע אם תאמינו לדברי אם
לאו, אבל זו אכן הייתה המציאות, אמר לו
רבי חיים, א"כ בא עימי עכשיו ונלך יחד לבית
העלמין וכך הלכו שניהם יחדיו עד לציונו של
הקדוש רבינו חיים פינטו (הגדול) זיע"א, כשכל
הקהל מתלווה אליהם לראות את המופת. עמד
מור זקני רבי חיים פינטו הקטן אל מול קברו של
רבי חיים פינטו הגדול, וכך אמר "העיוור הזה
אינו מוכן למחול לי על הצער שגרמתי לו אא"כ
יפקחו עיניו, אני לא יודע מה לעשות עימו, יה"ר
שזכותך הגדולה תעמוד לי ויפקחו עיניו".

לא סיים מור זקני את דבריו, והנה הלא יאומן
קרה והעיוור חיים הלוי פקח עיניו לתדהמתו
ולתדהמת כל הציבור שנוכח במקום, כשאותו
זקן שרק עתה נפקחו עיניו פונה ואומר למור זקני
"אתה לא זקן כמו שתמיד חשבת..."

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ
את ה"פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור
עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם